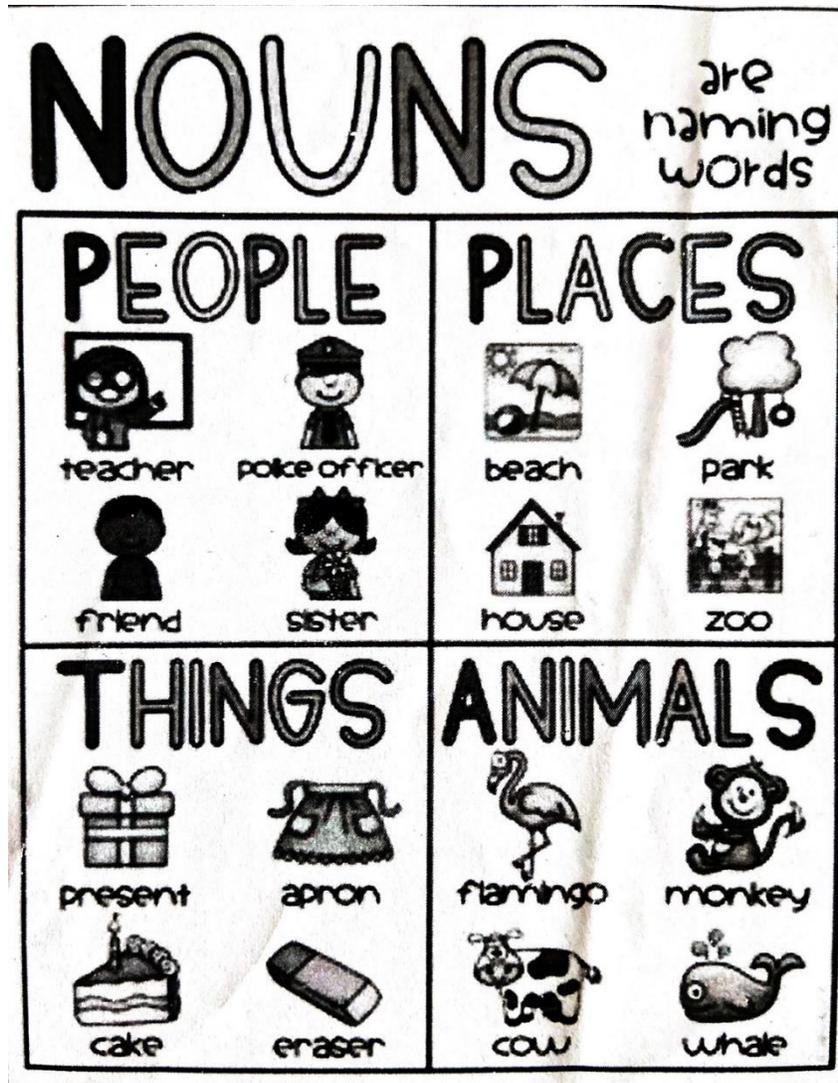

เอกลักษณ์และรูปแบบคำนาม

(Noun)

จาก Alternative Grammar ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษทางเลือก

(อภิธานศัพท์ ต้นติวัดนะ)

คำส่วนใหญ่จะมีความหมายที่ไม่ผิดเพี้ยนกันมากระหว่างแต่ละรูปแบบหรือหน้าที่ของคำ หรืออย่างน้อยก็ส่อให้เห็นถึงความเกี่ยวพันกัน แต่ก็มีคำบางคำ พอเปลี่ยนบทบาทหน้าที่ในประโยคแล้ว ความหมายก็เปลี่ยนไปด้วยอย่างสิ้นเชิง เช่น

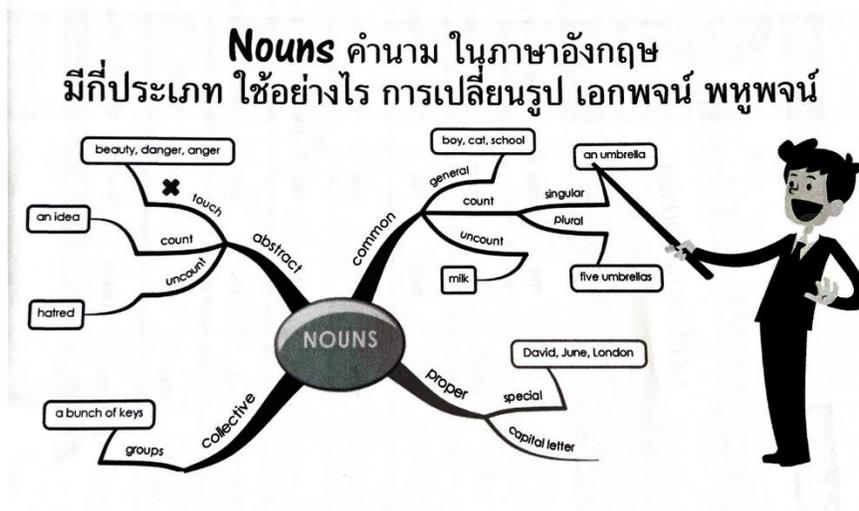
Good (คำนาม แปลว่าสิ่งของหรือสินค้า)	good (คำคุณศัพท์ แปลว่าดี)
Like (คำกริยา แปลว่าชอบ)	like (คำคุณศัพท์หรือคำเชื่อม แปลว่าเหมือน)
Liken (คำกริยา แปลว่าทำให้เหมือน)	likely (คำคุณศัพท์ แปลว่าน่าจะเป็นไปได้)
Last (คำกริยา แปลว่ายืนหยัด)	last (คำคุณศัพท์ แปลว่าสุดท้าย)
Lastly (คำวิเศษณ์ แปลว่าในที่สุด)	

***ข้อควรจำ** - ในการจำแนกประเภทของคำ นอกจากเราจะต้องดูจากรูปแบบของคำแล้ว เรายังสามารถจำแนกได้โดยสังเกตตำแหน่งของคำในประโยค เช่น คำ question, caution, function เป็นได้ทั้งคำกริยาและคำนาม โดยที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของคำ ที่เป็นเอกลักษณ์ประเภทคำ ฉะนั้นตำแหน่งของคำในประโยคเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญกว่า รูปแบบในการบ่งบอกถึงประเภท/หน้าที่ของคำ

เอกลักษณ์และรูปแบบคำนาม (Noun) (หน้า 65-69)

คำนามมีอยู่สามประเภทหลักๆ คือคำนามเฉพาะเจาะจง เช่น ชื่อและนามสกุลของเรา หรือชื่อของสัตว์เลี้ยงหรือสิ่งของที่เรารู้จัก เช่น Peter, Mary, John, สมศรี, สมชาย เป็นต้น เป็นเพราะว่าคำนามประเภทนี้บ่งชี้ถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงแล้วโอกาสที่จะเกิดความสับสนจึงมีน้อย ดังนั้นเราจึงไม่นิยมใช้คำคุณศัพท์ต่างๆ มาขยายความคำนามประเภทนี้ โดยเฉพาะคำคุณศัพท์ที่มีหน้าที่ในการจำแนกแยกแยะคำนาม เช่น เราจะไม่ค่อยพบเจอ beautiful Mary หรือ handsome John แม้ว่าจะไม่ผิดกฎไวยากรณ์แต่จะใช้คำคุณศัพท์ในการบ่งบอกเนื้อหาเพิ่มเติมมากกว่า เช่น Mary is beautiful. John is handsome. คำนามประเภทที่สองคือคำนามที่ไม่บ่งชี้แบบเจาะจง แต่บ่งชี้ถึงกลุ่มหรือจำพวกของสรรพสิ่งต่างๆ เช่น หมู, หมา, กา, ไก่, คน, book, table, ball, telephone เป็นต้นคำนามประเภทนี้อาจต้องการคำคุณศัพท์เพื่อจำแนกแยกแยะ เช่น red book, small table,

black ball, my telephone หรือ หมูอ้วน, กาดำเป็นต้น คำนามประเภทที่สามทำหน้าที่เป็น ตัวแทนของคำนาม
สองกลุ่มแรก ซึ่งเราเรียกสรรพนาม เช่น ฉัน คุณ เธอ เขา มัน I, you, he, it, she, they เป็นต้น

คำนามในภาษาอังกฤษมีรูปแบบคำที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง ผู้เขียนอยากจะทำอีกทีว่าในการเรียน
ภาษาอังกฤษให้เราเน้นไปในการเรียนรู้รูปแบบของคำมากกว่าความหมายเฉพาะของคำ บางที่เราอาจเจอคำ
ที่มีความหมายคล้ายกันแต่มีในรูปแบบที่ไม่เหมือนกัน เช่น go กับ going ความหมายว่า "ไป" แต่คำแรกสามารถ
ใช้เป็นคำกริยาได้ ส่วนคำที่สองเราสามารถใช้เป็นคำนามหรือคำคุณศัพท์ได้ อย่างที่เคยกล่าวไว้แล้วว่าการเติม
-ing หลังคำกริยาจะทำให้คำกริยานั้นกลายมาเป็นคำนามและสามารถใช้มาแทนที่ในตำแหน่งของคำนามอื่นๆ
ในประโยคได้ และด้วยการเติม -ing นี้เรายังสามารถใช้เป็นคำคุณศัพท์ได้เหมือนกัน เช่น winning, winner,
winningest (ซึ่งได้ชัยชนะ - รูปแบบเปรียบเทียบของคำคุณศัพท์)

ในหนังสือเล่มนี้เราถือว่าคำที่สามารถอยู่ในตำแหน่งประธานหรือกรรม (หรือตำแหน่งที่คำนาม
สามารถปรากฏขึ้นได้อย่างไม่ผิดกฎไวยากรณ์) ของประโยคได้เป็นคำนามฉะนั้นสรรพนามถือว่าเป็นคำนามชนิด
หนึ่ง เพราะคำสรรพนามสามารถอยู่ในตำแหน่งประธานหรือกรรมของประโยคได้และในความเป็นจริงก็ทำ
หน้าที่เป็นคำนาม ต่อไปนี้เราจะมาดูรายละเอียดคุณสมบัติและรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของคำนามภาษาอังกฤษ

คำนามในภาษาอังกฤษมีรูปแบบการบ่งบอกจำนวนว่าเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์โดยทั่วไป แต่ไม่ใช่ทั้งหมด
การเติม s ที่ท้ายของคำนามจะบ่งบอกว่าคำนามคำนั้นบ่งชี้ถึงสรรพสิ่งที่นับจำนวนได้และมีจำนวนมากกว่าหนึ่งอัน
ในขณะที่บรรยายถึง และนอกจากเติม s นี้แล้ว รูปแบบการบ่งบอกพหูพจน์ที่ไม่ใช้การเติม s ก็มีอยู่บ้าง แต่ไม่มาก
จนจำกันไม่ไหว และส่วนใหญ่เป็นคำที่มีการใช้บ่อยมาก เช่น

รูปแบบเอกพจน์

child (เด็ก)

foot (ขา), tooth (ฟัน)

man (ผู้ชาย)

Woman (ผู้หญิง)

ox (วัว)

Mouse (หนู)

I (ฉัน)

He/she/it (เขา/เธอ/มัน)

รูปแบบพหูพจน์

Children

feet, teeth

Men

Women

Oxen

Mice

We

They

คำนามที่มีรูปเอกพจน์และพหูพจน์ เหมือนกัน

คำนามเอกพจน์	คำนามพหูพจน์	คำแปล
sheep	sheep	แกะ
fish	fish	ปลา
deer	deer	กวาง
species	species	สายพันธุ์

ส่วนคำนามที่นับจำนวนได้แต่ไม่มี s บ่งบอกถึงความเป็นเอกพจน์ของสรรพสิ่งนั้นๆ ที่คำนามนั้นหมายถึง คำนามที่หมายถึงสิ่งที่ไม่สามารถนับจำนวนได้เราจะไม่เติม s และจะใช้คำนามเหล่านี้เสมือนกับคำนามเอกพจน์ ทั่วไป แต่จะไม่ใช้คำคุณศัพท์ที่มีความหมายของจำนวนที่นับได้มาขยายความ เช่น เราจะไม่เขียน a water อย่างที่เราเขียน a tree แต่เราจะเขียนว่า a cup of water

นอกจากนี้รูปแบบคำนามในภาษาอังกฤษยังสามารถบ่งบอกเพศได้ แต่ไม่มากนักและไม่มีนัยสำคัญต่อ ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ อย่างที่มีในภาษาของชาวยุโรปอื่นๆ ตัวอย่างของคำนามที่บ่งบอกเพศของภาษาอังกฤษ มีดังนี้

เพศชาย/ผู้	เพศหญิง/เมีย	ความหมาย
He	she	(เขา เธอ)
Master	mistress	(เจ้านาย)
Actor	actress	(นักแสดง)
God	goddess	(เทพ)
Duke	duchess	(ดยุก)

Waiter	waitress	(บริกร)
Bull	cow	(วัวนม)
Buck	doe	(กวาง)
Rooster	hen	(ไก่)
Ram	ewe	(แกะ)
Hog	pig	(หมู)

ในภาษาไทย รูปแบบคำนามบางคำก็บ่งบอกถึงเพศได้ แต่คำนามเหล่านี้มักเป็นคำที่มาจากภาษาสันสกฤต เช่น คำนามที่ลงท้ายด้วยพยางค์ที่มีเสียงสระอิหรือสระอา มักจะบ่งชี้ถึงเพศหญิง เช่น ศรีดา กานดา นารี สมศรี เป็นต้น แต่การบ่งบอกเพศของคำนามทั้งในภาษาอังกฤษและในภาษาไทยไม่มีผลมากนักในเชิงไวยากรณ์ และเราสามารถสังเกตได้ว่าในภาษาไทยและภาษาอังกฤษความหมายของเพศเป็นความหมายที่ติดตรึงกับความหมายเฉพาะของคำเท่านั้น

นอกจากนี้คำนามในภาษาอังกฤษยังมีรูปแบบลักษณะบ่งบอกการทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมของ ประโยค ซึ่งมีนัยสำคัญในเชิงไวยากรณ์ กล่าวคือ รูปแบบดังกล่าวถูกรวมเข้าไปในกฎไวยากรณ์ รูปแบบลักษณะเช่นนี้เป็นรูปแบบทางกฎไวยากรณ์โบราณที่หลงเหลืออยู่ในคำสรรพนามของภาษาอังกฤษปัจจุบัน เช่น I, you, thou, he, she, it, we, they เป็นรูปแบบคำสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค me, you, thee, him, her, it, us, them เป็นรูปแบบคำสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค ประธานเป็นผู้กระทำในประโยคและ

กรรมเป็นผู้ถูกกระทำในประโยค ตัวอย่างเช่น I see him. It is he. เรารู้ว่าตัวอย่างแรก I เป็นคำนามที่เป็นประธาน see เป็นคำกริยาที่มีการกระทำต่อกรรม (vt) และ him เป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรม (ผู้ถูกกระทำ) ประโยคตัวอย่างที่สอง It ทำหน้าที่เป็นประธาน is เป็นคำกริยาที่ไม่มีการกระทำต่อกรรม (vi) he เป็นคำนามที่อยู่ในรูปแบบประธาน เนื่องจากกริยาของประธานไม่มีการกระทำต่อกรรม he จึงไม่ใช่กรรมและไม่ต้องอยู่ในรูปแบบกรรม

ลักษณะอีกอย่างที่มีนัยสำคัญของคำนามในภาษาอังกฤษคือ รูปแบบการบ่งบอกลำดับบุคคล ซึ่งมีแต่เฉพาะในสรรพนามเท่านั้น เช่น บุคคลที่หนึ่ง I, we, (รูปแบบกรรมได้แก่ me, us) บุคคลที่สอง you, thou, (รูปแบบกรรมได้แก่ you, thee) บุคคลที่สาม he, she, it, they, (รูปแบบกรรมได้แก่ him, her, it, them) รูปแบบการบ่งบอกลำดับบุคคลนี้จะต้องสอดคล้องกับรูปแบบบ่งบอกลำดับบุคคลของคำกริยาในประโยคด้วย โดยเฉพาะคำกริยาที่อยู่ในรูปแบบกาลปัจจุบัน เช่น

I / we /you/they sleep.

He / she / it sleeps.

คำกริยา sleep ในรูปแบบกาลปัจจุบันต้องเติม s ถ้าคำนามที่เป็นประธานเป็นบุคคลที่สามและเป็นเอกพจน์

รูปแบบลำดับบุคคลของคำนามที่ต้องสอดคล้องกับรูปแบบลำดับบุคคลของคำกริยาเป็นกลไกทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษที่ผูกยึดคำนามกับคำกริยาของคำนามนั้นไว้ด้วยกันเพื่อไม่ให้สับสนกับคำนามตัวอื่นๆในประโยคเดียวกันที่ไม่ใช่เจ้าของกริยานั้นแต่กลไกทางไวยากรณ์ดังกล่าวใช้ได้เพียงสำหรับคำกริยาในปัจจุบันกาลเท่านั้น ในภาษาอังกฤษปัจจุบัน และในกรณีกาลอื่นๆเราอาจพบความสับสนว่าคำนามคำไหนเป็นเจ้าของ คำกริยาคำไหน ในประโยคหากประโยคนั้นมีคู่ของคำนามและคำกริยามากกว่าหนึ่งคู่ ซึ่งจะทำให้เกิดความสับสนทางความหมายได้ ตัวอย่างเช่น

Peter and I walk and runs to school.

Peter and I walked and ran to school. (ในตอนนั้น ปีเตอร์กับฉันเดินและวิ่งไปโรงเรียน)

ประโยคตัวอย่างแรกไม่ทำให้เกิดการสับสนทางความหมาย เพราะเราทราบดีว่า ปีเตอร์วิ่งแต่ฉันเดิน สำหรับประโยคตัวอย่างที่สอง เราไม่สามารถทราบได้อย่างแน่ชัดว่าใครวิ่งใครเดิน เราจำเป็นต้องเรียงประโยคนี้ใหม่เพื่อไม่ให้เกิดการสับสนทางความหมายนี้ เช่น

Peter walked to school, and I ran to school.

รูปแบบอีกอย่างที่เป็นเอกลักษณ์ของคำนามคือ รูปแบบการครอบครองของคำนาม เช่น dog's, cat's, building's, car's, day's, moment's, women's, tears', books' ... สัญลักษณ์ของรูปแบบการครอบครองคือ s สำหรับคำนามที่มีรูปแบบพหูพจน์ที่มี s และ 's สำหรับคำนามที่มีรูปแบบเอกพจน์หรือคำนามที่นับไม่ได้หรือรูปแบบพหูพจน์ของคำนามที่ไม่มี s จริงๆแล้วเราจะมองรูปแบบการครอบครองของคำนามเป็นคำคุณศัพท์ก็ได้

ประเภทคำนาม	วิธีการสร้าง	ตัวอย่าง	หมายเหตุ
เอกพจน์ทั่วไป	เติม 's	dog → dog's	ใช้ได้กับทุกคำนามเอกพจน์
เอกพจน์ลงท้าย s	เติม 's หรือ '	class → class's / class'	ทั้งสองรูปแบบใช้ได้
พหูพจน์ลงท้าย s	เติมเฉพาะ '	cats → cats'	ไม่เติม s เพิ่ม
พหูพจน์ไม่ลงท้าย s	เติม 's	children → children's	ปฏิบัติเหมือนเอกพจน์

เพราะมันทำหน้าที่และอยู่ในตำแหน่งของคำคุณศัพท์ก็ได้

หลังจากที่เราได้ทำความรู้จักกับคำนามโดยคร่าวๆแล้ว เราจะลงไปดูรายละเอียดในรูปแบบต่างๆของคำนามดังต่อไปนี้

สรรพนาม (pronoun) (หน้า 69-72)

คำสรรพนามถือว่าเป็นคำนามชนิดหนึ่งเพราะว่าทำหน้าที่เป็นคำนามในประโยคและสามารถวางไว้ในตำแหน่งคำนามได้ เช่น ตำแหน่งประธาน หรือ กรรมในประโยค และมีความเป็นตัวแทนของคำนาม คำสรรพนามที่พบบ่อยๆได้แก่ I, you, he, she, it, they, we

คำสรรพนามเป็นคำนามที่มีรูปแบบประธานหรือกรรมในประโยค หรือรูปแบบที่บ่งบอกการเป็นผู้กระทำ หรือผู้ถูกกระทำในประโยค และรูปแบบเหล่านี้ก็เป็นมรดกตกทอดจากคำนามต่างๆในภาษาอังกฤษโบราณ แต่ปัจจุบันมีไม่มากแล้วซึ่งเราจะเห็นได้จากรูปแบบของคำสรรพนามเท่านั้น ตัวอย่างเช่น

รูปแบบประธาน/ ผู้กระทำ	รูปแบบกรรม/ ผู้ถูกกระทำ	รูปแบบคุณศัพท์ ครอบครอง	รูปแบบนาม ครอบครอง
I (ฉัน)	Me	my (ของฉัน)	mine (ของๆฉัน)
Thou (you) (คุณ)	thee (you) ²⁷	your (thy) ของคุณ	yours (thine) (ของๆคุณ)
He (เขา ผู้ชาย)	Him	His ของเขา (ช)	his (ของๆเขา (ช))
She (เขา ผู้หญิง)	Her	Her (ของพวกเขา (ญ))	hers (ของๆพวกเขา (ญ))
They (พวกเขา)	Them	their (ของพวกเขา)	theirs (ของๆพวกเขา)
Who (ใคร/คนๆนั้น)	Whom	whose (ของใคร)	
We (พวกเรา)	Us	our (ของพวกเรา)	ours (ของๆพวกเรา)
One (คนหนึ่ง)	One	one's	one's
Some (บางคน/สิ่ง)	Some	some's	some's
That (อันโน้น)	That	(ไม่นิยมใช้)	(ไม่นิยมใช้)
This (อันนี้)	This	(ไม่นิยมใช้)	(ไม่นิยมใช้)
Those (พวกโน้น)	Those	(ไม่นิยมใช้)	(ไม่นิยมใช้)
These (พวกนี้)	These	(ไม่นิยมใช้)	(ไม่นิยมใช้)

การใช้คำสรรพนามเหล่านี้เราต้องเปลี่ยนรูปแบบให้สอดคล้องกับหน้าที่ของมันในประโยค มิฉะนั้นจะถือว่าทำผิดกฎไวยากรณ์ ส่วนคำนามอื่นๆส่วนใหญ่ไม่มีรูปแบบประธานหรือกรรมให้เราต้องจดจำ เพราะ

ภาษาอังกฤษสมัยใหม่ไม่นิยมใช้รูปแบบประธานหรือกรรมในคำกริยาทั่วไป ซึ่งถือว่าเป็นความโชคดีของเราทุกคนที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษ คิดๆดูถ้าหากคำนามทุกตัวในภาษาอังกฤษมีรูปแบบประธานหรือผู้กระทำและรูปแบบกรรมหรือผู้ถูกกระทำ²⁸ ให้ผันไปผันมาแล้วก็เราคงจำกันหน้ามืด เพราะนอกจากเราต้องจำคำนาม ที่อยู่ในรูปแบบประธานหรือผู้กระทำแล้วเรายังต้องจำคำนามที่อยู่ในรูปแบบกรรมหรือ ผู้ถูกกระทำอีกด้วย จำนวนคำนามที่เราต้องจดจำจะเพิ่มอีกหนึ่งเท่าตัวเป็นอย่างน้อย และภาษาอังกฤษอาจไม่แพร่หลายขนาดนี้ แต่ผู้เขียนมีข้อสังเกตประการหนึ่งที่ยากเสนอให้

²⁷ thou แปลว่า you แต่อยู่ในรูปแบบประธานหรือผู้กระทำของประโยค thee แปลว่า you แต่อยู่ในรูปแบบกรรมหรือผู้ถูกกระทำของประโยค คำเหล่านี้เป็นภาษาอังกฤษโบราณ

²⁸ เพราะต้นตระกูลของภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาเยอรมัน ลาติน สันสกฤต กรีก ล้วนเป็นภาษาที่มีความแตกต่างระหว่างคำนามในรูปแบบการกระทำและคำนามในรูปแบบการถูกกระทำ

ทุกท่านทราบเพื่อความเข้าใจและไม่ให้เกิดความสับสนในภายหลังคือ เราควรแยกแยะระหว่างคำนาม (สรรพนาม) ที่มีรูปแบบทางไวยากรณ์ที่บ่งบอกถึงความเป็นประธานหรือกรรมหรือว่าผู้กระทำหรือผู้ถูกกระทำในประโยค ซึ่งเป็นรูปแบบที่เราต้องใช้เมื่อคำนามคำนั้นอยู่ในตำแหน่งประธานหรือกรรมของประโยค กับคำนามที่มีความหมายเป็นผู้กระทำหรือผู้ถูกกระทำด้วยตัวมันเอง กล่าวคือ ความเป็นผู้กระทำหรือผู้ถูกกระทำของคำนามเหล่านี้เป็นความหมายที่ติดตรงกับความหมายเฉพาะของคำโดยที่ใช้รูปแบบบางอย่างเป็นเอกลักษณ์ เช่นคำนามที่ลงท้ายด้วย -ee ซึ่งถือว่าเป็นเอกลักษณ์ของผู้ถูกกระทำเชิงความหมาย เช่นเดียวกับ -er/or ที่เป็นเอกลักษณ์ของผู้กระทำเชิงความหมายเฉพาะคำ เช่น

Payer (ผู้จ่าย)	payee (ผู้ถูกจ่าย)
Employer (ผู้จ้าง)	employee (ผู้ถูกจ้าง)
Referrer (ผู้อ้างอิง)	referee (ผู้ถูกอ้างอิง/ผู้ตัดสิน)
Giver (ผู้ให้)	givee (ผู้ถูกให้/ผู้รับ)
Donor (ผู้บริจาค)	donee (ผู้ถูกบริจาค)

เหตุผลในการแยกแยะนี้ก็คือ คำนามที่ลงท้ายด้วย -ee ซึ่งแม้ว่าจะมีความหมายเป็นผู้ถูกกระทำ แต่ไม่มีผลบังคับทางไวยากรณ์ว่าจะต้องอยู่ในตำแหน่งของกรรมในประโยคเท่านั้น คำประเภนี้จะอยู่ในตำแหน่งของประธานประโยคก็ได้โดยไม่ผิดกฎไวยากรณ์เพราะด้วยความหมายของตัวมันมีความสมบูรณ์ในการบ่งบอกว่าเป็นผู้ถูกกระทำอยู่แล้วโดยที่ไม่จำเป็นต้องไปผูกพันกับตำแหน่งในประโยคเช่นเดียวกันคำนามที่มีความหมายเป็นผู้กระทำก็ไม่จำเป็นต้องอยู่แต่ในตำแหน่งของประธานประโยคเท่านั้น ฉะนั้นคำประเภนี้ไม่ถือว่าเป็นคำนามที่ในรูปแบบผู้ถูกกระทำในเชิงไวยากรณ์

คำสรรพนามไม่นิยมใช้คำคุณศัพท์มาขยายความอยู่ข้างหน้าเหมือนคำนามอื่นๆแต่มีได้หมายความว่ามันผิดกฎไวยากรณ์จนใช้ไม่ได้เลย เรายังเคยได้ยิน คำว่า Lucky me ซึ่งเป็นวิธีพูดอีกแบบที่มีความสร้างสรรค์ของ I am lucky (แปลว่า "ฉันโชคดี") แต่อย่างไร ก็ตามใน ณ ที่นี้ผู้เขียนอยากเตือนให้ท่านผู้อ่านได้ตระหนักอีกทีว่าการใช้หรือการปฏิบัติภาษาคือขบวนการสร้างสรรค์ที่ขึ้นอยู่กับความนิยมในหมู่คณะของผู้ใช้ภาษานั้นๆในขณะนั้น ไม่มีใครผิดหรือถูก มีแต่ความนิยมหรือไม่นิยม ฉะนั้นเราสามารถสร้างประโยคใหม่ๆโดยการเลียนแบบโครงสร้างนี้ได้ เช่น beautiful her, smart him, funny them เป็นต้น การสร้างสรรค์ประโยคใหม่ๆ หรือรูปแบบใหม่ๆ ของคำในภาษาเป็นวิถีของภาษาและเป็นทางที่เราจะเข้าถึงแก่นแท้ของภาษาได้มาก เร็วและลึก

คำสรรพนามที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ (หน้า 72-74)

คำสรรพนาม Wh (what, When, Where, Whence, which, why, how,...) เป็นคำสรรพนามที่ใช้เป็นสัญลักษณ์ของการถาม (เป็นตัวแทนสิ่งที่ผู้พูดไม่ทราบและต้องการทราบ) เพื่อสร้างประโยคคำถาม และคำสรรพนามเหล่านี้ยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือเพื่อสร้างประโยคซับซ้อนที่มีโครงสร้างเรียงความเป็นขั้นๆ²⁹

1. คำเชื่อมที่มีหน้าที่สร้างประโยคคำถาม กล่าวคือ เป็นสัญลักษณ์ของความ ต้องการข้อมูลจากผู้ฟัง

What - what industry are you in? (คุณอยู่ในอุตสาหกรรมอะไร)

When - when will you come to see me again? (คุณจะมาพบฉันอีกเมื่อใด)

Which - which (city) do you prefer, Chiang Mai or Bangkok? (เมืองไหน ที่คุณชอบมากกว่า เชียงใหม่หรือกรุงเทพ)

Where - where is your car? (รถของคุณอยู่ไหน)

Why - why are you so late? (ทำไมคุณ(มา)สายเช่นนี้)

How - how do you solve the problem? (คุณแก้ไขปัญหาได้อย่างไร)

How heavy - how heavy is the elephant? (ช้างตัวนี้หนักแค่ไหน)

How often - how often do you visit a dentist? (คุณไปพบหมอฟันบ่อยแค่ไหน)

How much/many - how much water is there in the bottle? (ในขวดนี้มีน้ำมากแค่ไหน) How many bottles of water are there in the box? (มีน้ำกี่ขวดอยู่ในกล่องนั้น)

²⁹ ดูรายละเอียดในบทการสร้างประโยคซับซ้อน

How adj./adv. - ถามถึงขนาดของคำคุณศัพท์/วิเศษณ์ เช่น How old is she?

How quickly does she walk?

Who - who is out there? (ใครอยู่ตรงข้างนอกนั้น)

To whom would you like to talk? (คุณต้องการจะพูดกับใคร)

Whose - Whose pen is it? (มันเป็นปากกาของใคร)

It (หน้า 73)

It เป็นคำนามที่มีประโยชน์มากในการสร้างประโยคต่างๆให้สมบูรณ์ตามหลักไวยากรณ์ของโครงสร้างทางประโยค โดยเฉพาะประโยคที่มีจุดสนใจของเนื้อหาที่เป็นคำคุณศัพท์ เช่นประโยคที่ต้องเริ่มประโยคโดยคำคุณศัพท์ หรือประโยคที่ไม่มีประธานที่ชัดเจนหรือไม่ให้ความสนใจแก่ประธานประโยค แต่โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่ถูกหลักไวยากรณ์นั้นประโยคบอกเล่าจะต้องมีประธานซึ่งเป็นคำนามเสมอไป ฉะนั้นเราต้องใช้ It ซึ่งเป็นคำ(สรรพนาม)เข้ามาช่วยเป็นประธาน เหมือนกับเป็นประธานตุ๊กตา และด้วยการใช้ It ในบทบาทนี้เราจึงจัด It ให้เป็นคำสรรพนามที่มีนัยทางไวยากรณ์ตัวหนึ่ง ตัวอย่างประโยคที่ใช้ It เป็นประธานได้แก่

It is convenient for me to come in person.

(ฉันสะดวกที่จะมาเอง)

Is it good to eat this?

(ดีไหมที่เราจะกินสิ่งนี้ / เราควรกินสิ่งนี้ดีไหม)

It is said that you have won a big lottery prize.

(คนเขาบอกว่าคุณถูกรางวัลใหญ่ก้อนหนึ่ง)

It is good that you come.

(ดีจังที่คุณมา)

It ในการทำหน้าที่เป็นประธานนี้ไม่มีความหมายอะไรแต่เป็นเพียงเครื่องมือทางไวยากรณ์ที่ช่วยให้โครงสร้างประโยคสมบูรณ์เท่านั้น กล่าวคือ เป็นประธานตุ๊กตาหรือดัมมี่ (dummy "จำลอง") ของประโยค จากจุดนี้เรายังเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษนั้นให้ความสำคัญแก่โครงสร้างมากกว่าเนื้อหาหรือความหมาย

That (หน้า 74)

That เป็นสรรพนามที่มีหน้าที่พิเศษทางไวยากรณ์ที่สำคัญหนึ่งอย่าง ได้แก่ That เป็นตัวสัญลักษณ์บ่งบอกว่า ประโยคที่อยู่ด้านหลัง That ถือว่าเป็นค่านามหนึ่งคำ กล่าวคือ That เป็นเครื่องมือในการผันประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม (แต่ต้องสลับตำแหน่งค่านามและคำกริยาที่เกี่ยวข้องให้อยู่ในตำแหน่งลักษณะโครงสร้างของประโยคบอกเล่า) ประโยคคำสั่ง/วิงวอนทั้งประโยคให้เป็นค่านามเพียงคำเดียว เช่น

He is the prime minister. (เขาเป็นนายกรัฐมนตรี - ประโยคบอกเล่า)

Is he the prime minister? (เขาเป็นนายกรัฐมนตรีหรือไม่ - ประโยคคำถาม)

Let him be the prime minister. (ให้เขาเป็นนายกรัฐมนตรี - ประโยคคำสั่ง)

เมื่อแปลงเป็นค่านามเราจะได้

We do not know that he is the prime minister. (เราไม่ทราบว่าเขาเป็นนายกรัฐมนตรี)

We ask that he is the prime minister or not. (เราถามว่าเขาเป็นนายกรัฐมนตรีหรือไม่)

We demand that he be the prime minister. (เราเรียกร้องให้เขาเป็นนายกรัฐมนตรี) ประโยคตัวอย่าง
ทั้งสามที่ถูกแปลงมาเป็นคำนามนั้นทำหน้าที่เป็นคำนามที่เป็นกรรมในประโยคซับซ้อนที่ใหญ่กว่าใน
ตัวอย่าง

There (หน้า 74)

โดยทั่วไป เราใช้คำสรรพนาม there + be เพื่อหมายถึงว่า "มี...ปรากฏอยู่ที่นั่น" เช่น "ที่บ้านหลังนั้นมีคนห้าคน" there are five persons in that house. there มีความหมาย ต่างจาก have ซึ่ง there be แปลว่า "มี...ปรากฏอยู่" แต่ have เป็นคำกริยา ซึ่งหมายถึง "การมี" ที่เป็นการครอบครอง

การผันของคำนาม (หน้า 74-80)

ต่อไปนี้จะมาดูวิธีการสร้างคำนามแบบง่ายๆแต่สามารถใช้ได้อย่างกว้างขวางในภาษาอังกฤษ นั่นคือ การผันคำในรูปแบบคำกริยามาเป็นคำในรูปแบบคำนาม รูปแบบการผันมีดังต่อไปนี้

Verb → Noun:

1. v + 'ing'³⁰, เช่น loving, eating, painting, being, ...
2. "to" + v (ในรูปแบบช่องที่หนึ่ง), to love, to hate, to do, to be, ...

ท่านผู้อ่านโปรดระมัดระวังในการใช้ “to” กล่าวคือในการสร้างคำนามโดยใช้ “to” นั้น “to” คือหนึ่งองค์ประกอบของคำนามตัวที่ถูกสร้างขึ้นมา เช่น to love ถือว่าเป็นคำนามหนึ่งคำ และเราไม่ควรมองเป็นสองคำในกรณีดังกล่าว นอกจากนี้ “to” ยังมีหน้าที่เป็นคำเชื่อมในกรณีอื่น เช่น I am looking forwards to seeing you. (ฉันหวังว่าจะได้พบคุณในภายหน้า) “to” ในประโยคตัวอย่างนี้ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อม preposition ฉะนั้นเราต้องตั้งสติให้ดี และในบทบาทของคำเชื่อม เราจะแจกแจงรายละเอียดในการใช้ “to” ที่เป็คำเชื่อมอีกที่ ส่วนตรงนี้เราจะใช้ “to” เพื่อสร้างคำนามเท่านั้น

โดยวิธีสองวิธีนี้เราสามารถเปลี่ยนคำกริยาให้มาเป็นคำนามได้ แต่ในการใช้จริงอาจมีข้อแตกต่างกันอยู่บ้าง ดังเช่น แม้ว่าเราจะสามารถนำคำนามที่ได้มาจากการเติม -ing หรือ “to” มาวางในตำแหน่งของคำนามได้ (ประธานและกรรม) แต่ก็มีข้อจำกัดหรือข้อได้เปรียบเสียเปรียบที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของรูปแบบคำนามทั้งสองนี้ เช่นสำหรับคำกริยาที่เติม ing จะมีอิสระมากกว่ารูปแบบที่เติม “to” ในการประกอบประโยค ยกตัวอย่าง รูปแบบคำนามของคำกริยา invent (ประดิษฐ์) ทั้งสามรูปแบบเพื่อดูความแตกต่าง ของ to invent, invention (รูปแบบคำนามในพจนานุกรม) และ inventing

ประโยคที่เราสามารถประกอบขึ้นมาได้อย่างถูกต้องหลักไวยากรณ์มีดังนี้ (ผู้เขียนขีดเส้นใต้ให้เห็นโครงสร้างประโยค)

1. Invention is good. (การ/สิ่งประดิษฐ์ดี)
2. To invent is good. (การประดิษฐ์ดี - มีนัยเป็นการแนะนำ)
3. Inventing is good. (การประดิษฐ์ดี)

คำนามทั้งสามรูปแบบนี้ใช้การได้หมดในโครงสร้างประโยคด้านบนนี้ ซึ่งอยู่ในตำแหน่งประธานของประโยค

4. His invention is good. (การ/สิ่งประดิษฐ์ของเขาคือ)

³⁰รูปแบบ v-ing นี้ยังเป็นรูปแบบคำคุณศัพท์ที่เราสามารถใช้ได้อย่างแพร่หลายเหมือนกัน

5. His inventing is good. (การประดิษฐ์ของเขาคือ)

สังเกตว่าในรูปแบบประโยคข้างบนนี้มีคำคุณศัพท์ his อยู่ข้างหน้าของคำนามแต่เราไม่สามารถวางคำคุณศัพท์ให้อยู่ข้างหน้าของคำนามในรูปแบบที่มี “to” ได้ อาจเป็นเพราะว่าการมีคำคุณศัพท์อยู่ข้างหน้า เช่น good to invent จะทำให้อ่านแล้วไม่ค่อยสะดวกเท่าไรและทั้งยังมีการตีความที่ต่างกันไป

6. It is good to invent. (มันเป็นการดีที่จะประดิษฐ์ - มีนัยเป็นการแนะนำ)

7. It is a good inventing. (มันเป็นการประดิษฐ์ที่ดีอันหนึ่ง)

8. It is a good invention. (มันเป็นการ/สิ่งประดิษฐ์ที่ดีอันหนึ่ง)

ดูจากประโยคตัวอย่างที่ 6, 7, 8 เราจะพบว่าประโยคตัวอย่างที่ 7 และ 8 มี โครงสร้างประโยคที่เหมือนกัน คือ มีสามองค์ประกอบด้วยกัน มีความหมายใกล้เคียงกันแต่ประโยคตัวอย่างที่ 6 มีองค์ประกอบถึงสี่อัน มีความหมายเชิงการแนะนำหรือชักชวนฉะนั้นคำนามในรูปแบบที่มี “to” มีความหมายเชิงชักชวนแนะนำและความตั้งใจที่กระทำ สิ่งเหล่านั้น ส่วนคำนามที่มีรูปแบบ -ing มีความหมายกลางๆ และเราควรตระหนักว่าการเติม -ing และ “to” เป็นการสร้างคำนามจากรากศัพท์ที่เป็นคำกริยา หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ การสวมรูปแบบคำนามให้กับคำกริยา ฉะนั้นในเชิงความหมายยังเป็นเรื่องของการกระทำเพียงแต่สามารถใช้เป็นคำนามได้ในเชิงรูปแบบ

9. His inventing dynamite both endangers and benefits humanity. (การประดิษฐ์วัตถุระเบิดของเขาทั้งให้คุณและโทษแก่มนุษยชาติ) - แต่เรายังสามารถตีความหมายให้กำกวมได้ว่า "วัตถุระเบิดที่ช่างประดิษฐ์ของเขาทั้งให้คุณและโทษแก่มนุษยชาติ" แน่นนอนการตีความเช่นนี้ย่อมไม่ได้รับความนิยม

10. His invention of dynamite both endangers and benefits humanity.

(การประดิษฐ์ของวัตถุระเบิดของเขาให้ทั้งคุณและโทษแก่มนุษยชาติ)

11. His inventing of dynamite both endangers and benefits humanity.

(การประดิษฐ์ของวัตถุระเบิดของเขาทั้งให้คุณและโทษแก่มนุษยชาติ)

ประโยคตัวอย่างที่ 9 เป็นรูปแบบโครงสร้างที่เราสามารถใช้คำนามที่มีรูปแบบเฉพาะเติม ing เท่านั้น ส่วนประโยคตัวอย่างที่ 10 และ 11 มีโครงสร้างที่เหมือนกันซึ่งใช้ได้ทั้ง invention และ inventing

12. Transportation is revolutionized by inventing wheel. (การขนส่งได้รับการปฏิวัติโดยการประดิษฐ์ล้อ) - ประโยคนี้สามารถตีความให้กำกวมได้

13. Transportation is revolutionized by invention of wheel. (การขนส่งได้รับการปฏิวัติโดยการประดิษฐ์(ของ)ล้อ)

ประโยคตัวอย่างที่ 12, 13 แสดงให้เห็นว่าคำนามที่เกิดจากการเติม ing เข้ากับคำกริยาสามารถใช้กับคำเชื่อม (preposition) ได้เหมือนคำนามทั่วไป แต่ไม่ใช่คำนามที่เกิดจากการเติม “to” เพราะ “to” ยังมีอีกหน้าที่หนึ่ง คือ การเป็นคำเชื่อม preposition เราจึงสรุปได้ว่าคำนามในรูปแบบที่มี “to” ไม่สามารถนำไปพ่วงติดกับคำคุณศัพท์และคำเชื่อม (preposition) เหมือนคำนามปกติได้

อย่างไรก็ตามการสร้างคำนามจากคำกริยาโดยใช้ “to” และ ing จะไม่เปลี่ยนความหมายของคำกริยาดั้งเดิมของมัน เพียงแต่เป็นกลไกที่ทำให้คำกริยามาอยู่ในตำแหน่งและทำหน้าที่ของคำนามได้อย่างถูกกฎไวยากรณ์เท่านั้น และการผันเช่นนี้สามารถใช้เป็นกฎการสร้างคำนามจากคำกริยาทุกคำได้

จากรูปแบบ “to” และ ing ในการผันให้เป็นคำนามดังกล่าว เราสามารถพัฒนาให้เป็นรูปแบบการผันคำคุณศัพท์ให้เป็นคำนามได้ เนื่องจากการปรากฏตัวของคำคุณศัพท์มักต้องการคำกริยา be เช่น he is happy ดังนั้นเราสามารถเปลี่ยนคำกริยา be ให้เป็นคำนามด้วยวิธีการใช้ “to” และ ing และพ่วงคำคุณศัพท์นั้นไปด้วย เช่น to be happy / being happy แปลว่า การดีใจ/การมีความสุข ส่วน happiness แปลว่า ความดีใจ/ความสุข ตัวอย่าง To be happy is what everybody desires. แปลว่า การมีความสุขคือสิ่งที่ทุกคนปรารถนา

นอกจากนี้เรายังสามารถผันคำคุณศัพท์ให้เป็นคำนามได้เหมือนกันโดยเติม -ness ที่ท้ายของคำคุณศัพท์ เช่น goodness (ความดี)³¹, ugliness (ความอัปลักษณ์) loveliness (ความน่ารัก) ตัวอย่างอื่น ๆ มีให้ดูในรูปแบบดังต่อไปนี้

³¹ การดี แปลเป็นอังกฤษว่า being good

Adjective	→	noun: adj + 'ness' เช่น
(Adj.)	→	(Noun)
Dark (มืด)		darkness (ความมืด)
Good (ดี)		goodness (ความดี)
Big (ใหญ่)		bigness (ความใหญ่)
Black (ดำ)		blackness (ความดำ)
Close (ใกล้ชิด)		closeness (ความใกล้ชิด)
Happy (ดีใจ)		happiness (ความดีใจ)
Icy (เย็นมาก)		iciness (ความเย็นมาก)
Kind (ใจดี)		kindness (ความใจดี)
Sick (ป่วย)		sickness (ความป่วย)
Slippery (ลื่น)		slipperiness (ความลื่น)
Thick (หนา)		thickness (ความหนา)
Willing (ยินยอม)		willingness (ความยินยอม)

รูปแบบ -ness นี้เป็นเอกลักษณ์ของคำนาม ถ้าหากท่านผู้อ่านเห็นคำศัพท์ใดที่ลงท้ายด้วย -ness ท่านแน่ใจได้เลยว่านั่นคือคำนาม (โดยส่วนใหญ่) และเรายังสามารถเลียนแบบรูปแบบนี้ เพื่อสร้างคำนามใหม่ๆ ขึ้นมาอีกมากมาย และคำนามใหม่ๆ ที่คุณสร้างอาจไม่มีในพจนานุกรม แต่คุณมั่นใจได้ว่ามันไม่ผิดหรอก เพราะมันมีรูปแบบของคำนามที่ได้รับการยอมรับกันโดยทั่วไปแล้ว เช่น

easy — easiness (ความง่าย ความสบาย)
dirty — dirtiness (ความสกปรก)
red — redness (ความแดง)
mango — mangoness (ความเป็นมะม่วง)

ในภาษาอังกฤษเราไม่นิยมผันคำวิเศษณ์มาเป็นคำนาม เพราะคำคุณศัพท์กับคำวิเศษณ์มีความหมายเหมือนกันและคำคุณศัพท์เป็นรากศัพท์ของคำวิเศษณ์อยู่แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นในการผันจากคำวิเศษณ์มาเป็นคำนาม ให้เราใช้เพียงรูปแบบการผันของคำคุณศัพท์ก็พอแล้ว ดังนั้นในกรณีที่จะใช้รูปแบบคำนามมาแทนคำวิเศษณ์ เราจะผันจาก รูปแบบของคำคุณศัพท์ของคำวิเศษณ์นั้น เช่น

1. The car runs quickly. รถนั้นวิ่งอย่างรวดเร็ว

2. The car runs with quickness. รถนั้นวิ่งด้วยความเร็ว ถ้ากล่าวภาษาไทยไม่มีการผันคำก็ไม่เชิง ในภาษาไทยโดยส่วนใหญ่เราสามารถเติม "การ" ในคำกริยา และเติม "ความ" ในคำคุณศัพท์เพื่อผันคำเหล่านั้นให้เป็นคำนามเช่น การวิ่ง การล่น ความเร็ว ความสุข เป็นต้น

ในภาษาอังกฤษ การเติม s ที่ท้ายของคำคุณศัพท์บางคำทำให้เราสามารถสร้างคำนามได้ แต่บางคำก็ไม่จำเป็นต้องเติม s เพียงแค่วางคำคุณศัพท์นั้นลงไปตำแหน่งของคำนามเราก็สามารถสร้างคำนามได้เหมือนกัน แต่เราต้องมีคำคุณศัพท์ the อยู่ข้างหน้าของคำนามที่ได้จากคำคุณศัพท์นั้น เพื่อบ่งบอกให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่าคำคุณศัพท์นั้นกำลังทำหน้าที่เป็นคำนามอยู่ (คำคุณศัพท์ the เป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นในการบ่งชี้ถึงคำนาม) เราเรียกตัวอื่นคำนามชนิดนี้ว่าคำนามเหมารวม (collective noun) เช่น The goods (คน/สิ่งที่ดี), the bads (คน/สิ่งที่ไม่ดี), the riches (คนรวย), the poors (คนจน), mine (ของๆฉัน), yours (ของๆคุณ), his (ของๆเขา), hers (ของๆเธอ), theis (ของๆพวกเขา), its (ของๆมัน), ours (ของๆพวกเรา), economics (เศรษฐศาสตร์) เป็นต้น แต่บางครั้งเราอาจไม่จำเป็นต้องเติม s ก็ได้ เช่น The lottery is a tax on the mathematically impaired. (หวยคือภาษีที่เก็บ กับบุคคลที่มีความบกพร่องทางคณิตศาสตร์)

กลุ่มคำที่มีหน้าที่เป็นคำนาม (หน้า 79-80)

โดยทั่วไปเราสามารถมองคำนามกับคำคุณศัพท์ที่ขยายความคำนามนั้นและคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่ขยายคำคุณศัพท์นั้น และรวมไปถึงประโยคย่อยที่ขยายความคำนามนั้นเป็นกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นคำนามคำเดียวและมีบทบาทในเชิงไวยากรณ์เทียบเท่ากับคำนามหนึ่งคำ ตัวอย่างเช่น คำที่มีขีดเส้นใต้อยู่เป็นกลุ่มคำนาม

1. A bird flies. (นกตัวหนึ่งบิน)

2. A big bird flies. (นกใหญ่ตัวหนึ่งบิน)

3. A very big bird flies. (นกใหญ่มากตัวหนึ่งบิน)

4. A very big bird Whose name is birdie flies. (นกใหญ่มากตัวหนึ่งที่มีชื่อว่าเบิร์ดบินอยู่)
5. The man drives a car. (ผู้ชายคนนั้นขับรถคันหนึ่ง)
6. The old man drives a classic car. (ผู้ชายแก่คนนั้นขับรถดีคันหนึ่ง)
7. The 100-year-old man drives a very classic car. (ผู้ชายแก่ถึง 100 ปีคนนั้น ขับรถดีมากคันหนึ่ง)
8. The 100-year-old man who is my grandfather drives a very classic car.
(ผู้ชายแก่ถึง 100 ปีคนนั้นซึ่งเป็นคุณปู่ของฉันขับรถดีมากคันหนึ่ง)

การผันคำประเภทอื่นมาเป็นคำนามแบบอื่นๆ (หน้า 80-86)

รูปแบบคำนามต่อไปนี้ เป็นรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์และค่อนข้างตายตัว ซึ่งเราสามารถเลียนแบบได้ในการสร้างคำนามใหม่ๆ โดยผันจากคำประเภทอื่น

Verb → Noun

1

Arrive (มาถึง)	Arrival (การมาถึง)
Refuse (ปฏิเสธ)	Refusal (การปฏิเสธ)
Deny (ปฏิเสธ)	Denial (การปฏิเสธ (อย่างเป็นทางการ))
Acquit (ยกโทษให้)	Acquittal (การยกโทษให้)
Dismiss (เลิกกรา)	Dismissal (การเลิกกรา)
Reverse (สวนกลับ)	Reversal (การสวนกลับ)
Rehearse (ฝึกซ้อม)	Rehearsal (การฝึกซ้อม)
Approve (อนุมัติ)	Approval (การอนุมัติ)

2

Create (สร้างสรรค์)	Creature (สิ่งมีชีวิต/สิ่งสรรค์สร้าง)
Depart (จากไป)	Departure (การจากไป)
Fail (ล้มเหลว)	Failure (การล้มเหลว)
Enclose (ปิด)	Enclosure (การปิด)
Erase (ลบออก)	Erasure (การลบออก)

3

Deliver (นำส่ง)	Delivery (การนำส่ง)
Discover (ค้นพบ)	Discovery (การค้นพบ)
Recover (กู้คืน)	Recovery (การกู้คืน)
Flatter (ประจบ)	Flattery (การประจบ)

4

Accept (ยอมรับ)	Acceptance (การยอมรับ)
Acquaint (ทำให้คุ้นเคย)	Acquaintance (การทำให้คุ้นเคย)
Annoy (ทำให้รำคาญ)	Annoyance (การทำให้รำคาญ)
Appear (ปรากฏ)	Appearance (การปรากฏ)
Attend (ให้ความสนใจ)	Attendance (การให้ความสนใจ)
Perform (กระทำ/แสดง)	Performance (การกระทำ/การแสดง)
Remember (จำได้)	Remembrance (การจำได้)

5

Accompany (เป็นเพื่อน)	Accompaniment (การเป็นเพื่อน)
Accomplish (ทำสำเร็จ)	Accomplishment (การทำสำเร็จ)
Achieve (บรรลุผล)	Achievement (การบรรลุผล)
Adjourn (เลื่อนไป)	Adjournment (การเลื่อนไป)
Advertise (โฆษณา)	Advertisement (การโฆษณา)
Agree (เห็นด้วย)	Agreement (การเห็นด้วย)
'Employ (จ้างงาน)	Employment (การจ้างงาน)
Nourish (หล่อเลี้ยง)	Nourishment (การหล่อเลี้ยง)

Punish (ลงโทษ)	Punishment (การลงโทษ)
Pay (ชำระ)	Payment (การชำระ)
Amuse (ทำให้เพลิดเพลิน)	Amusement (การทำให้เพลิดเพลิน)

6

Deform (ทำให้เสียรูป)	Deformity (ความ/การเสียรูปโฉม)
Disable (ทำให้พิการ)	Disability (ความพิการ)
Perplex (ทำให้งง)	Perplexity (ความงง)

7

Collide (ประสานงา)	Collision (การประสานงา)
Decide (ตัดสินใจ)	Decision (การตัดสินใจ)
Deride (เย้ยหยัน)	Derision (การเย้ยหยัน)
Elide (ตัดออก)	Elision (การตัดออก)
Divide (แบ่งออก)	Division (การแบ่งออก)

8

Append (พ่วงท้าย)	Appendage (การพ่วงท้าย)
Break (แตก)	Breakage (การแตก)
Drain (ปล่อยน้ำ)	Drainage (การปล่อยน้ำ)
Leak (รั่วไหล)	Leakage (การรั่วไหล)
Stop (หยุด)	Stoppage (การหยุด)

9

Defend (ป้องกัน)	Defence /se (การป้องกัน)
Offend (รุกราน)	Offence /se (การรุกราน)
Pretend (แกล้งทำ)	Pretence /se (การแกล้งทำ)

10

Catch (จับ)	Catcher (ผู้จับ)
-------------	------------------

Help (ช่วยเหลือ)	Helper (ผู้ช่วยเหลือ)
Make (ทำ)	Maker (ผู้ทำ)
Read (อ่าน)	Reader (ผู้อ่าน)
Teach (สอน)	Teacher (ผู้สอน)
Write (เขียน)	Writer (ผู้เขียน)
Hinder (กีดขวาง)	Hinderer (สิ่งกีดขวาง)
Knit (ถัก)	Knitter (ผู้ถัก)
Disclaim (ไม่ยอมรับ)	Disclaimer (ผู้/ข้อความไม่ยอมรับ)

11

Apply (สมัคร)	Applicant (ผู้สมัคร)
Assist (ช่วย)	Assistant (ผู้ช่วย)
Disinfect (ฆ่าเชื้อโรค)	Disinfectant (ยาฆ่าเชื้อโรค)
Claim (อ้างสิทธิ)	Claimant (ผู้อ้างสิทธิ)
Serve (รับใช้)	Servant (ผู้รับใช้)
Superintend (อำนวยการ)	Superintendent (ผู้อำนวยการ)

12

Advise (z) (ให้คำปรึกษา)	Advice(s) (คำปรึกษา)
House (ให้ที่พักพิง)	House (บ้าน)
Use (ใช้)	Use (การใช้)
Abuse (ใช้ในทางผิด)	Abuse (การใช้ในทางผิด)
Devise (ประดิษฐ์)	Device (อุปกรณ์)

13

Subject (ทำให้เป็นผู้ถูกกระทำ)	Subject (เรื่อง)
Object (คัดค้าน)	Object (สิ่งของ)
Record (บันทึก)	Record (สิ่งบันทึก)
Produce (ผลิต)	Produce (พืชผล)
Recruit (รับบุคลากร)	Recruit (บุคลากรที่รับมา)

Review (ทบทวน)

Review (การทบทวน/สิ่งทบทวน)

กลุ่ม 12, 13 ใช้วิธีการออกเสียงโดยการเน้นพยางค์ที่ต่างกันในการจำแนกหน้าที่การเป็นคำนามจากหน้าที่การเป็นคำกริยา คำเหล่านี้มักจะมีสองพยางค์ ในการทำหน้าที่เป็นคำนามจะออกเสียงโดยการเน้นพยางค์แรก ส่วนในกรณีคำกริยาจะเน้นพยางค์ที่สอง

14

Eat (กิน)	eating (การกิน)
Teach (สอน)	teaching (การสอน)
Concern (เกี่ยวข้อง)	concerning (การเกี่ยวข้อง)
Boil (ต้ม)	boiling (การต้ม)
Walk (เดิน)	walking (การเดิน)
Paint (ทาสี)	painting (การทาสี)

15

Deceive (หลอกลวง)	deceit (กลลวง)
Receive (ได้รับ)	receipt (สิ่งการได้รับ)
Complain (ร้องเรียน)	complaint (ข้อ/การร้องเรียน)
Bequeath (ยกให้)	bequest (มรดก)
Give (ให้)	gift (ของขวัญ)
Bleed (เลือดออก)	blood (เลือด)
Behave (ประพฤติตัว)	Behaviour (พฤติกรรม)

16

Magnify (ทำให้ใหญ่)	Magnitude (ความใหญ่)
Gratify (ทำให้ยินดี)	Gratitude (ความยินดี)

Adj. → Noun

1

Active (ที่เคลื่อนไหว)	Activity (ความเคลื่อนไหว)
------------------------	---------------------------

Complex (ที่ซับซ้อน)	Complexity (ความซับซ้อน)
Sincere (ที่จริงใจ)	Sincerity (ความจริงใจ)
Fertile (ที่อุดมสมบูรณ์)	Fertility (ความอุดมสมบูรณ์)
Regular (ที่เป็นระเบียบ)	Regularity (ความเป็นระเบียบ)
Equal (ที่เท่ากัน)	Equality (ความเท่าเทียมกัน)
False (ที่ผิด)	Falsity (ความผิด)
Pure (ที่บริสุทธิ์)	Purity (ความบริสุทธิ์)

2

True (ที่จริง)	Truth (ความจริง)
Warm (ที่อุ่น)	Warmth (ความอบอุ่น)
Deep (ที่ลึก)	Depth (ความลึก)
Broad (ที่กว้างใหญ่)	Breadth (ความกว้างใหญ่)
Wide (ที่กว้างขวาง)	Width (ความกว้างขวาง)
Strong (ที่แข็งแรง)	Strength (ความแข็งแรง)
Long (ที่ยาว)	Length (ความยาว)

3

Ideal (ที่เกี่ยวกับอุดมคติ)	Idealism (อุดมคติ)
Real (ที่จริง)	Realism (ความจริงนิยม)
Dual (ที่เป็นคู่)	dualism (การแบ่งออกเป็นสอง)
True (ที่จริง)	Truism (ความจริงที่แน่ชัด)

4

Supreme (ที่เหนือชั้น)	Supremacy (ความเหนือชั้น)
Brave (ที่กล้าหาญ)	Bravery (ความกล้าหาญ)
Just (ที่ยุติธรรม)	Justice (ความยุติธรรม)
Important (ที่สำคัญ)	Importance (ความสำคัญ)
Violent (ที่รุนแรง)	Violence (ความรุนแรง)
Independent (ที่อิสระ)	Independence (ความเป็นอิสระ)

Absent (ที่ขาดหาย)	Absence (ความขาดหาย)
Wise (ที่ฉลาด)	Wisdom (ความฉลาด)
Free (ที่เสรี)	Freedom (ความเสรี)
Anxious (ที่กังวล)	Anxiety (ความกังวล)
Necessary (ที่จำเป็น)	Necessity (ความจำเป็น)
Clear (ที่ใส)	Clarity (ความใส)

5

Apt (มักจะ)	Aptitude (ความถนัด/ ความโน้มเอียง)
Ample(มากมาย)	Amplitude (ความมากมาย)

สรุปเอกลักษณ์ของค่านาม (หน้า 86)

1. ตำแหน่งของค่านามจะสัมพันธ์กับตำแหน่งของคำกริยาของค่านามนั้นในการกำหนดโครงสร้างประโยคประเภทต่างๆ
2. ค่านามจะอยู่ในตำแหน่งประธานหรือกรรมของประโยคหรือตำแหน่งในประโยคที่ค่านามอื่นสามารถปรากฏได้โดยไม่ผิดกฎไวยากรณ์

สมาชิก

นางสาวสุวิภัทร ไชยขำนิ	66121110006
นางสาวกุลณัฐ กลิ่นมาลัย	66121110012
นางสาวกัญจน์ณิชา โชตินันทวิรัตน์	66121110022
นางสาวชุตินันท์ บัวนวล	66121110027
นายกฤษฎาพงศ์ เฉิดจินดา	66121110028

นายกรวิชญ์ เพชรสัมฤทธิ์

66121110034

Section 1